

Huszonegyedik születésnapomra úgy döntöttem, meglepem magam egy igazi munkáslánnyal. Nem mintha rászorultam volna, hogy fizessek a szexért, másodéves voltam a pszichológián, a hetvenfős évfolyamon csak öt fiú volt rajtam kívül, és egyikük se jelentett különösebb konkurenciát számomra. De hiába voltam jóban néhány könnyűvérűbb kolleginával, jó ideje hiányoltam azt az igazi mocskosságot, amit egy szokványos kufirc, lehetett bármilyen futó és gépies, képtelen volt megadni nekem. Habár az anyáméktól kapott havi apanázsoktól nem repedt szét a bukszám, nem kellett a tripperes, aluljáróbéli lotyókkal beérnem, a lakbéren és a rezsín kívül alig költöttem valamire, általában hideg kaját ettem és keveset, kocsmázni ritkán jártam, barátaim nem nagyon voltak, egyedül a lakótársaimmal, Mézgával meg Basszerrel ápoltam haverinek nevezhető viszonyt, de legtöbbször őket is nehezen viseltem el.

Így hát egyedül töltöttem a születésnapomat. Reggel fél órával hamarabb ébredtem, anyám hívott, hogy felköszöntsön, és ezredszerre elmesélje harminchat óras vajúdása történetét. Tompa voltam és morcos a

kialvatlanságtól, ez kivételesen jól jött, amikor később, kétszer kétórányi fejlődéslélektan és pszichodiagnosztika után még a csoporttársnőim rohamát is vissza kellett vernem: rá akartak venni, hogy este menjek velük egy belvárosi klubba silent partyzni, buli nélkül nem buli a születésnap, ahhoz túl fiatal vagyok, hogy ne legyen kedvem ünnepelni, én meg egyre idegesebben ismételttem el újra és újra, inkább megspórolnám ezt a hepajt a májamban, mostanában strapáltam eleget, és tényleg be vagyok szarva, hogy azt a szúrást a lengőbordám alatt nem az eltévedt gázok miatt érzem napi rendszerességgel. Kicsit sajnáltam, amiért ezzel az ócska dumával ráztam le őket, de tudtam, ha hagyom magam, és fejhallgatóval a füleimen marhulni kezdek azon a süket bulin, két-három környi tequila után könnyen megtörténhet, hogy egy óvatlan pillanatban beráncigálom valamelyiküket a vécére, és akkor lőttek az ajándékomnak.

—